

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

3. Inuisibilis ab intellectu creato naturaliter Deus omnino est.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94274](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94274)

CERTAMEN II.

*Deum visione aliqua, scilicet beatifica
naturaliter inuisibilem à creatura ra-
tionali esse certum ex fide est.*

2. **C**onclusio hæc nullum Doctorem aduersarium exploratum habet. Est item de fide, ac definita à Concilio Viennensi, & Clementina citata, *Ad nostrum*, de hereticis. Vbi quartus, & quintus Begardorum, & Beguinorum error oppositus damnatur. Est insuper expressa in Scripturis ad Romanos 6, *Gratia Dei vita æterna*. Vbi vita æterna, seu beata visio Dei gratia afferitur: Cum tamen nihil, quod naturaliter à nobis absque peculiari Dei dono haberi potest, Dei gratia in Scripturis dicitur. Secundo probatur ex locis datis qu. 1. cert. 2. quibus Deus inuisibilis dicitur, & lucem habitans inaccessibilem, & quem nemo vidisse possit: id quod verum non esset, si oculis mentis omnino visione, etiam perfectissima ex creatis, qualis est beatifica, videri à nobis naturaliter posset. Quod cum naturaliter possumus, absolute, & fine addito posse dinimur. Tertiò probatur: quia non posse nos credere, sperare, aut aliquid boni v. ad salutem, & vitam æternam conducere, & oportet naturæ viribus, seu naturaliter agere, certum ex fide est, vt controuers. de ente supernaturali ostendimus: ergo multo minus Dei visionem beatam nobilissimam, & perfectissimam, quæ visio Dei non ex parte, aut in enigmate est, naturaliter possumus habere.

2. pro hac conclusione, & contra errorem oppositum pugnant Patres confutantes Anomazos, sed omnium acerrime Chrysost. hom. 3. de incomprehensibili. natura Dei, ubi eos confutat ex illis 3. ad Philip. *Ego me non arbitror comprehendere*. Id est, vidisse, vt Valsq. itacelligat cap. 1. num. 3. Si enim Paulus tunc nondum Deum viderat: quomodo Anomazi Deum se videre iactant. Ceterum, vt Valsq. ibi, Apostoli non de Dei visione beata, sed de comprehensione perfectionis suae loquuntur. Nec, si illa loqueretur, contra posibilitatem visionis beatae vitibus naturae argui efficaciter ex eo loco posset, sed contra visionem beatam de facto habitam ab Anomazis, vt ipsi effutiebant. Ex notra autem Catholica conclusione ita contra Catholicos inferrebat Anomazi apud eundem Chrysostomum, & Nazianzenum supra: *Ergo Deum quem colis, ignoras*, quia, vt ait Aristot. 9. metaph. c. 12. non coningit intellectum circa simpliciores substantias decipi; sed aut omnino eas attingere, aut omnino ignorare, cum indubiabilis sint: ac prouide, si aliquatenus attingantur, omnino attingi eae necesse. Vt miram modo, an visio circa Deum, & substantias physice indubiabiles praecellat eae possit: quod possibile iudicamus, & aequae alibi saepius ostendimus: Periphetur facile, saltem cognitione abstracta, & per alienas species substantiam Physice indubiabilem, ac prouide Deum, ex parte cognosci ipsi posse, & ex parte obiectiua metaphysica non cognosci: vt patet in cognitione praecellatium vnius praedicati, seu Attributi diuini tunc alius: quia in ordine ad plura, ac diuersa cogitari potest, etsi simplicissimus Deus sit, quomodo

3. Oportet autem hic Durandi sententiam, vt à nostro Valq. & aliis intelligitur, impugnare; nec falcem co sensu alicui postmodum arideat. Et primo quidem fi de visione beatifica loquatur damnata, sicuti, & Anomatorum est. Secundo: cum ea ipso nobilissima, & supernaturalis per omnes fit, implicatur in terminis, dum viribus nature haberi posse dicitur: redemptive refestimosa Scripturæ, & argumenta ex actu Fidei, & Spei, quæ ex Fide nature viribus haberi nequeunt. Nec satis cit ad Fidem dari habitum supernaturalem, quia obiecta obscura sunt, & difficilis assensus, quia non satis motiua; quod visioni clarè Dei deficiente non quæ obscuritatis, & difficultatis mouendi ad assensum habitu succurrunt: cum potentissimum motiuum auctoritas diuina fit; sed ob actus supernaturalitatem. Tercio: quia, si sola naturalis dependentia intellectus à sensibus in cognoscendo ei obest, quominus Deus intimè præsens ipsi ab ipso naturaliter clarè videatur: fiet sane, vt intellectus animarum separatim etiam damnatarum, ac demonum naturaliter Deum semper videat visione beatæ; nisi ipsi uoluntate inferatur: sicut vidui cui denegetur concursus ad visionem coloris debetè approximati. Denique cum equalis fit impedimenti remorior, ac proinde æquè præsens proxime, & immediatè Deus Beatæ sit: atque Beatorum hominum intellectus equalis sint perfectionis, fiet minimum Sanctorum in Dei visione beatæ, atque essentiali gloria æqualem maioribus Sanctis, imò & B. Virginis, atque Christi humanitati esse. Imò minimum Angelorum in ea vtrique, nedum Sanctis reliquis, excedere: quod est valde diffusum, & absurdum.

4. Quod autem Durandus ait: Inæquales fore Beatos in reuelatione cuius à Deo facta mysteriosior ad accidentalem, non ad essentialium eorum gloriam spectat. Denique: quod Deus efficacius vult intellectionem, quam alium in Beatissimè moueat, ut ait tandem Durandus, cum neque actus, neque habitus eleuari eos à Deo admittat, sed sola præsentatione Dei immediate, & in se per impedimentum præfati remotionem, beatam visionem peragat ab intellectu naturaliter doceat, locum non habet, nisi imperium naturalem potentie in alius magis, ut minus arbitrio Dei violentet, & contra naturam iura cohibere dicat: in quo non largius eorum promittat, sed malignus gubernator Deus erit: cum eis e naturalibus decurret. Ad id autem, quod nonnulli docent, visionem beatam à solo Deo produci, vult maior, illi minor pro meritis donecatur, recurrere Durandus nequit: tum, quia falsum omnino esse controuersi, de visionis factis ostendimus: Tum quia cum eius doctrina, quam impugnamus non coheret, sed omnino aduersatur. Nec tandem refert duas visiones claras Dei in Beatissimis comminisci: alteram naturaliter ab intellectu partem ex impedimentorum remotione; alteram à solo Deo pro cuiusque meritis dariam. Tum, quia chimerica altera ex eis visionibus est, nisi naturali illa non beati Beatos dicatur, contra Durandum insensum, quem impugnamus, & contra ea, quæ cert. s. dicemus. Tum, quia falsò, & contra Durandum visio à solo Deo infusa asseritur. Ac denum, quia, licet in altera inæqualitas visionis in Beatissimis, meritis proportionetur. Alia alia Angelis, ita hominibus præ sui intellectus præstantia excedent, vt absolute in visione clara Dei B. Virginem, & Christi humanitatem antecellat.

CERTAMEN III.

*Inuisibilis ab intellectu creato naturaliter
Deus omnino est.*

1. **E**Thi hactenus dicta satis ostendant nullam visionem beatam naturalem esse posse, ac proinde neque ulli rationali creaturæ naturali actiue, aut exactiue debitam esse posse (an enim substantia supernaturalis esse queat, etique statim visio connaturalis, ac debita censenda sit? controuersi. de entre supernaturali in genere fusè disputabimus).

disputamus) Restat verò disputandum, an visio aliqua omnino naturalis, atque iuxta exigentiam, vel adhiutatem intellectus rationalium substantiarum naturalium (esto beatifica non sit) dari queat: cum enim possibile esse sententiam Scoti recitatam cert. 1. n. 5. fuisse existimamus, quam quidem sententiam ex principiis metaphysicis falsitatis convinci non posse, eiusve repugnantiam demonstrari fateatur Soar. d. 30. Met. sect. 11. n. 13. & Valq. 1. par. qu. 12. art. 4. in comment. aliter sola hinc oppositum teneri: cui omnino concordat Martinon. 1. par. t. 1. d. 7. sect. 5. 6. plures duodecim rationes repugnantie diluens, & tandem sola autoritate visionis naturalis Dei impossibilitatem defendens. Ripaldat. 1. de a. nec supernatur. d. 23. Omnes repugnantie huius rationes hactenus excogitatas erudite, & subtiliter enervat.

2. Conclusionem tamen nostram ferè omnes Theologi tuncur: quos videre licet in Ripalda loco citato, Valquer, Soar, & Martinon, citat. Molina citato artic. 4. cum Maiore in substantiis creatis, seu, quæ ad naturam creatam spectant visionem Dei iudicat impossibilem, licet in aliqua possibili repugnantiam connaturalis ipsi visionis Dei non agnoscat, de quo, ut dixi modo, non disputamus, nisi enim supernaturalis ea possibilis substantia sit, idem de reliquis substantiis naturalibus possibilibus, ac de reliquis naturalibus aliquando existentibus censet. Denique naturalis visionis Dei impossibilitatem novissime defendit Quiros t. 1. de Deo d. 7. sect. 2. vbi & sect. 3. non solum ab autoritate, sed etiam multo rationis pendere eius repugnantiam conatur offendere syllogismo, qui de omni etiam substantia possibili creata, quare non solum de naturalibus, & similibus, sed, & de supernaturalibus, ex hypothesi, quod ea possibiles sint, etiam probat, quare plus nimio probat, de quo n. 4.

3. Nunc autem probatur ab autoritate conclusio. Probari vulgo solet ex his omnibus locis, quibus vita æterna, & gratia Dei dicitur, & premium iustorum. Sed, cum hic de visione, quæ nec beata, nec premium essentiale iustorum sit, (quam aduersa sententia supernaturalem faceret) sed, quæ sit naturalis, nihil ea loca prestant, nisi aliunde probetur omnem visionem Dei absolute talem, & premium essentiale iustorum, & supernaturalem esse. Id autem probatur ex Joann. 14. vbi dicitur: *Qui diligunt me, manifestabo ei me ipsum*. Ergo manifestatio Dei in seipso absolute talis premium supernaturale iustorum, & supernaturalis est: atqui quævis visio clara Dei in seipso est manifestatio absolute, & simpliciter Dei in seipso: ergo & premium iustorum, supernaturalis & beatificat ac proinde nulla visio clara Dei in seipso naturalis est possibilis. Quare Deus viribus nature intellectu nostro inuisibilis profus evincitur. Inducitur etiam locus Itac. c. 64. *Quem non vidit Deus absque te, quæ preparasti spectantibus*. Sed licet ita habere textus, adhuc facilis esset casus: scilicet Dei auxilio speciali opus ad videnda omnia continentem, quæ ad beatè videntes Deum spectant, & Deum beatè spectandum. Sed textus non habet *spectantibus*, ut dicitur, sed *expectantibus*, id est, *spemantibus*, ac proinde e re non est.

4. Secundo probatur ex illis Matth. 11. *Nemo novit Filium, nisi Pater, neque Patrem quis novit, nisi Filius, & cui voluerit Filius revelare*. Vbi illud *Novit*, idem valet, ac potest *Nosse*, ut constat ex illis: *Et cui voluerit Filius*: ergo à solo Deo Deus aliquo sensu innotabilis est, nisi ex Dei voluntate. Non est autem innotabilis obsecutione viribus nature, & abstractivè, & per alienas species: Cum ita viribus nature, & ex naturalibus principiis non solum innotabilis, sed demonstrabilis sit, ut vidimus d. 1. qu. 2. sed neque est innotabilis clarè, & in se supernaturali Dei auxilio, & lumine, ut videbimus qu. 3. ergo viribus solum nature est innotabilis clarè, & in se: quod ipsum est viribus nature innotabilem esse. Denique probatur ex dictis locis qu. 1. cert. 2. Quibus Deus in Scriptura innotabilis absolute dicitur, quæ non solum de Dei innotabilitate creatura oculis corporeis, sed mentis etiam intelligenda sunt, alioqui absolute innotabilis non esset: quemadmodum nec innotabile dicitur obiectum, quod aliquo sensu visibile non est: atqui mente innotabilis supernaturaliter Deus non est, ut dixi: ergo naturaliter innotabilis est. Confirmatur: quia ex eis locis Augustinus 12. & Cuius. cap. 9. insert Deum supremum etiam Angelo inui-

sibilem esse naturaliter, cuius sententia Ecclesia, & Patres concordant: non esset autem bona illatio supremæ substantiæ ex creatis negare naturalem operationem possibilem; vrgentiùs in meis principiis substantia excellentior, & superior supremæ, quæ in natura creata, & intra illam creabilis est, supernaturalis est: ergo visio, quæ supremo Angelo, qui est suprema substantia, quæ in natura creata, & creabilis est, naturalis non est, solumque substantia ipso superiori connaturalis esse potest, supernaturalis est. An verò substantia illi supernaturali (quam possibilem ex controuers. 1. de ente supernaturali, quæ de eo in genere est, suppono) visio clara Dei in se connaturalis esset, non definio. Solum addo ex substantia supernaturalitate id non inferri, de quo suo loco.

5. Ratio repugnantie visionis clara Dei in se, non eadem à pluribus doctoribus datur, quia nulla est satis firma, ut videre est in nostris Ripalda, & Martinone. Nolter Quirós tacite omnes aliorum recognitas per silentium reicit, atque propriam latè per totas duas sectiones expendit. Nec miror doctos viros aliorum demonstrationes, sumptas plerumque à proportionibus, quæ necessariae dicuntur, abstractionis à materia inter cognoscentem naturaliter, & obiectum ita cognoscendum, aliisve similibus principiis petitas respicere: ex siquidem proportionibus, abstractionibus, & principiis audiuntur quidem sæpe, nunquam autem aliquo sensu intelliguntur, aut explicantur, qui mille impugnationibus, & instantiis non pateat. Miror autem nostrum Quirós aliquid clarius, & firmitus à se allatum pro hac repugnantia putasse. Cum tamen nihil aliis clarius, aut firmitus eam evincat. Sic igitur efformat rationem. Nulla substantia propriis viribus est possibilis cognitio, quæ sit formaliter, vel æquialenter comprehensio obiecti superioris substantia cognoscente: omnis visio formaliter, vel æquialenter creata Dei est obiecti superioris substantia creata cognoscente: ergo nulla substantia creata est possibilis visio creata Dei propriis viribus. Sic dispositus syllogismus est formaliter, nec solum æquialenter *celarem*, quare de legitimitate consequentiæ lis esse non potest. Maiorem probat multis. Ex eo nimirum, quod Angelo inferiori non debeat superioris comprehensio iuxta vulgatam doctrinam, & probationem, quam subdit. Secundo: quia modus cognoscendi, sequitur modum essendi: & cognitum est in cognoscente ad modum cognoscentis. Tertiò: quia potest esse creata substantia æqualis in vi cognoscentia, & in passiva cognoscibilitate (sicuti Deus in his æqualis est) quare & quævis substantia, atque ex alia parte maior vis cognoscentia arguit maiorem perfectionem entitativam cognoscentis: ac proinde maior etiam cognoscibilitas maiorem arguet entitativam cogniti perfectionem, præterquam quod esse magis cognoscibile est esse magis perfectum, & perfectiorem actum requirere, ut comprehenderetur.

6. Minorem verò probat: quia visio clara Dei æquialenter saltem est supercomprehensio cuiusvis creaturæ, etiam nobilissimæ, cum sit æstimabilior, & de obiecto infinite nobiliori: plurique similia in confirmationem huius argumenti confert, quæ nerefere quidem vacat. Ex his autem constat non firmiter, elarioribusve aphorismis philosophicis, quam aliàs hanc rationem inniti. Prima enim maioris probatio nititur sententiæ probabilis: quia ad comprehensionem plura, quam ad æquata obiecti cognitio requiruntur, omnium scilicet quæ illius sunt, in quibus (si de Angelis loquamur) sunt supernaturales actus plures, ad quos perfectè cognoscendos vires naturales Angeli non sufficiunt. Secunda probatio axiomata quadam cariosa, & quæ plures sensus præter eum, in quo adducuntur probatu difficiles habent. Tertiū de æqualitate substantiæ create in vi cognoscentia, & cognoscibilitate à paritate Dei non probatur: cum possit via sine altera in substantiis dari, ut patet in insensibilibus: quare & in sensitiis poterit dari alterutra, quam altera minori: imò & datur imperfectior vis cognoscentia in sensitiis, cum sit materialis solum, quam cognoscibilitas, quæ in eis etiam est, respectu potentie spiritualis. Vltima probatio tendit, ut vis cognoscentia proportionati debeat entitativa perfectione cum obiecto, quod vetustissimum principium ad præsentem repugnantiam, & similes probandas reiectum est sæpe in simili à Quirós, ex inæqualitate entitativa potentie accidentalis, & cognitionis accidentalis

ORTEGA
in d. par.
D. VIa

dentalis respectu substantiæ, quæ eis cognoscitur. Ex quo & priores omnes probationes facile conuertuntur. Minoris autem probatio præ sua imbecillitate decumbit.

CERTAMEN IV.

Ratione probatur Inuisibilitas Dei naturalis ab intellectu naturali creato, & diluuntur obiectiones.

1. Facilioribus rationibus, & quæ minus Philosophiæ & Theologiæ moueant conclusionem probo. Primo: quia ens supernaturale nullum potest à naturali intellectu naturaliter videri: atqui Deus ens supernaturale absolute est: ergo nequit videri naturaliter ab intellectu naturali creato. Maior est communis contra Scoticos, & alios nonnullos: ut ait opposita grauius censuris notetur à Bannez, Zumel, & Nazario, licet non multo iure, de quo controuersi. 1. de ente supernaturali in genere, ubi eam maiorem firmiter statuimus: consequentia est legitima. Minor patet: quia Deus, licet iuxta indigentiam naturæ creatæ, & creabilis sit, quia omnia creata essentialiter dependentiam habent à Deo, ut sunt; at supra omnem exigentiam naturæ creatæ, & creabilis est, ut aduertit controuersi. illa 1. de ente supernaturali in genere d. 1. imò vniuersum supra omnem exigentiam creaturarum omnium, supernaturalium etiam: quare supernaturalissimus, seu supernaturalis. Indigentia enim Dei, quam creata omnia vniuersum ob necessitatem ab eo, & essentialiter dependentiam actiuam habent, Deum in se, & entitatem suam illis immensum excellere demonstrat, ut supra ostendimus sæpe.

2. Dices Deum, ut auctorem naturæ naturalem esse: ac proinde posse, ut talem clarè videri. Si prima assumpti pars vera esset, teneret fortasse quidem solutio, sed solum in nostris principiis, quæ visionem etiam claram obiecti præcisiuam ex parte obiecti admittimus. At in communi ferè omnium opposita sententia non teneret: cum eiusmodi præcisiones obiectiuas in visione ex parte obiecti vix non admitat. Sed nec in opposita sententia teneret. Ratio enim auctoris totius naturæ Deum ens naturale non facit: siquidem principij, & causæ ratio non ponit necessariò causam in eodem ordine cum effectui: licet ponat eius actionem, si ad exigentiam naturæ sit in eodem ordine naturæ: cum causa principalis esse æquinoca possit, de cuius ratione est perfectiorem, nobiliorémque effectus suis esse: ac proinde non in eodem genere, & ordine cum illis; quin potius, ut nuper dicebam ratione auctoris naturæ supra illam totam ponitur Deus, de quo fusius controuersi. 1. de ente supernaturali in genere. Denique, cum naturæ auctor, & principium Deus per omnipotentiam formaliter sit: atque hæc metaphysicè obiectiue sit potentia omnino inflexibilis, & indiuisibilis vno actu formalitatis obiectiue ad omnia possibilia, tam naturalia, quam supernaturalia se extendens: nequit, ut naturalis potentia adhuc abstractiue, nedum intuitiue, ex parte obiecti cognosci, quin, ut supernaturalis cognoscatur.

3. Secunda ratio sit, quia, etsi ens supernaturale creatum videri naturæ viribus ab intellectu creato posset, non statim Deus clarè visibilis ab intellectu creato dicendus esset, cum longè magis creatis omnibus supernaturalibus, quam hæc naturalibus, excellat, ac proinde ad Timoth. 6. *lucem inaccessibilem habitare* dicitur. Ex quo principium Christianæ Metaphysicæ sumendum ad rem hanc est. Si enim supernaturale, quæ tale, quia adeo naturalibus cunctis entitatiua perfectione, & nobilitate excellit, naturalis visionis, claræque cognitionis sui in se viribus excedit, multo magis eas excedet, quod supernaturalibus etiam cunctis inhuit nobilior perfectiúsque est. Tertiò, quo nobiliores veritates sunt, eo maioris perfectionis, & virtutum cognosciturum potentiam requirunt, ut abstractiue etiam cognoscantur: Sic enim in iis, quæ discursu, aut ob nobilissimum motuum diuini testimonij abstractiue nouimus, experimur: ergo, ut veritatem nobilissimam (Deum scilicet) perfectiori modo, imò perfectissimo ex creatis

de suo genere, scilicet intuitiue, seu visuè clarè, & in se videat maxime intellectus vires requiruntur, scilicet supernaturale iuuamen. Quarto, ex principiis naturalibus constat visionem Dei, quæ talem beatificam esse: idque etiam constat ex illis *Quoniam ipsi Deum videntur, & videntur eum sicuti est*: at omnis visio Dei possibilis est visio Dei, quæ absolute Deum videmus, & videntur Deum sicuti est, & visio beatifica est: ergo supernaturalis, ut constat ex dictis cert. 2.

4. Reliquum igitur est, ut fateamur Deum entitatem suam viribus naturæ ab intellectu creato inuisibilem esse, eoque inuisibilitatis modo, quo Attributum, Dei speciale constituitur, ut patet ex dictis q. 1. cert. vii. de specialitate Attributi diuini inuisibilitatis oculo corporeo. Sed tamen Deum viribus naturæ visibilem esse sic contenditur. Etenim Deus viribus naturæ, seu naturaliter amabilis à voluntate creata est: ergo & visibilis naturaliter ab intellectu creato erit. Probatur consequentia, tum ex parte obiecti, tum ex parte actuum. Ex parte obiecti. Primo: quia, sicut veritas Dei obiectiua, summa, atque infinita est, ita & Dei bonitas. Secundo: quia sicut amari, ut causa prima, & auctor naturæ est, potest & secundum bonitatem, ob quam naturaliter operatur, ita ut auctor naturæ, ac secundum veritatem huic muneri necessariam videri, admissa in visione possibilitate præcisionis obiectiue, quam nos, & iam alij admittunt. Tertiò: quia eadem opinione admissa poterit esse visio Dei, ut entis præcisæ: quæ circa eam formalitatem, non est, cur necessario supernaturalis esse debeat: et sic possit circa obiectum naturale actus supernaturalis, quoad substantiam versari. Hoc vnum argumentum his confirmationibus suffultum dignum est, quod dilatur. Plura enim alia, quæ contra hanc conclusionem ab aliis inducuntur, licet multum Theologiæ moueant, suapte genio, nullo in-pellente, mutant.

5. Et tamen argumento, & instantiis, admissis antecedente, alij, atque alij variè respondent: Quirò iuxta suam illam commensurationem potentie, seu virtutis cognoscitur obiecti in se, & suo esse, & cognoscibilitatis obiecti disparitatem subtiliter reddit: quia, ut obiectum ametur opus non est, ut eius bonitas in se ametur, & secundum esse voluntati commensuretur, sed ut est in cognitione: aliisque satis consequentes, & subtilis, quas perqui non lubet: ego vero nego antecedens. Censeto enim omnem Dei amorem Charitatis, atque ob eius bonitatem intrinsecam necessariò, & essentialiter supernaturalem esse: ac proinde implicare actum amoris benevolentie Dei naturalem. Id quod ex duobus nostris principiis pendet. Alterum ex controuersi. 1. de ente supernaturali in genere: nullum scilicet actum naturalem ob motuum formale supernaturale, multoque minus diuinum, elici posse. Secundum ex hac controuersi. d. 2. q. vii. ubi ostendi quoduis diuinum prædicatum, & attributum indiuisibili suo essentiali conceptu in suo genere infinitum esse, neque vllis partialibus, nedum infinitis, conceptibus obiectiuis metaphysicis compactum. Ex quo fit, ut nequeat cognitione, aut amore vlllo creato attingi, non infinitus, & supernaturalis, ut n. 2. dicebamus: quo instantie omnes, quæ in confirmationem argumenti, & consequentie adducebantur, & pro antecedentis probatione assumi poterant, emuantur.

QVÆSTIO III.

An Deus viribus etiam supernaturalibus adiuto intellectu creato inuisibilis sit.

Oc etiam ad inuisibilitatem veram Dei dignoscendam, de qua hic, examinandum etiam nunc erit.

CERTAM.